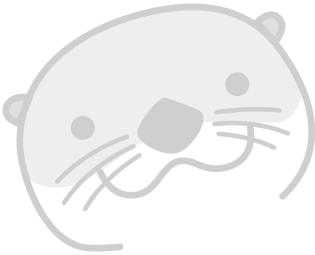

ยอดเซียนสตาร์การ์ด

8

星卡大师

เต๋ยจื่อหลิง
เขียน

หวงลี่อิง
แปล

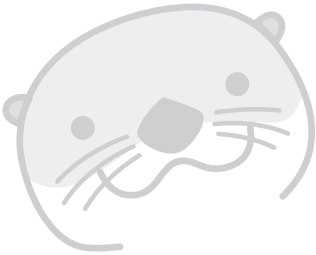
Leila
ภาพปก

Lilac

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

 @Lilac.Novel

 @Lilac_Novel

ทดลองอ่าน

คำนำสำนักพิมพ์

ในที่สุดฤดูกาลแข่งขันสตาร์การ์ดที่ลึบเอ็ดก็ปิดฉากลง เชื่อว่าหลายคนจะต้องคิดถึงตัวละครทั้งหลายมากแน่ๆ เล่มนี้จึงเป็นเนื้อหารวมตอนพิเศษแบบจัดเต็ม ทั้งการที่เล่าถึงจุดเริ่มต้นความสัมพันธ์ศิษย์ - อาจารย์ของเนี่ยหยวนเต้า กับซานหลานจากสโมสรไฉเจี๋ย

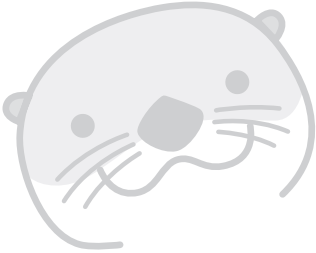
พร้อมกับเรื่องราวหลังจากปิดฤดูกาล เมื่อสมาชิกของทีมเนี่ยผานได้รับเชิญไปร่วมงานเลี้ยง ทว่าเกิดเรื่องไม่คาดฝันขึ้น ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างเงินเซียวกับเงินเซียนหลิน พี่น้องต่างสายเลือดดำเนินมาถึงจุดที่ยากจะย้อนกลับ ส่วนความรักของศิษย์พี่ - ศิษย์น้องระหว่างงังมู่โจวกับเซี่ยหมิงเจ้อ ที่เก็บความสัมพันธ์ของพวกเขาไว้เป็นความลับ แต่บรรดาแฟนคลับของทั้งคู่กลับตีกัน พวกเขาจะแก้ไขปัญหานี้ด้วยวิธีไหน และที่สุดของความรักของพวกเขาจะลงเอยในรูปแบบใด ขอเชิญทุกท่านร่วมเป็นสักขีพยานใน *ยอดเซียนสตาร์การ์ด* เล่มจบนี้ได้เลยคะ

ด้วยรัก

Lilac

“ต่อไปผมก็จะทำการ์ดต่อ
มาถึงโลกใบนี้ เรื่องที่ผมมีความสุขที่สุด
เรื่องแรกคือได้สัมผัสเกมสนุกๆ อย่างสตา์การ์ด
กลายเป็นนักแข่งเกมการ์ดมืออาชีพ...อีกเรื่องก็คือการได้พบพี่”

กดอ่าน

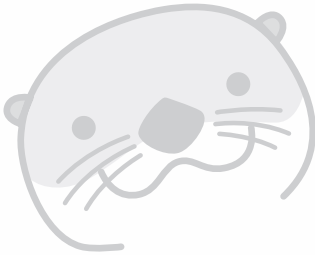
ภาคพิเศษ

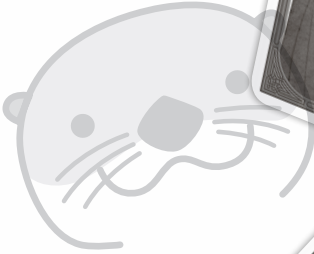
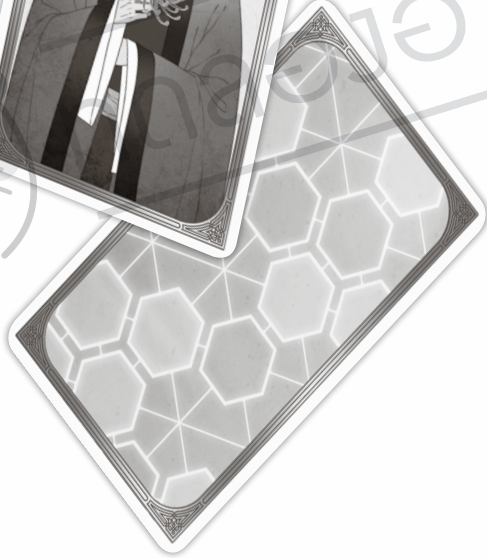

ทดลองอ่าน

ตอนพิเศษ เนี่ยหลาน

ทดลองอ่าน

ကုမ္ပဏီ

เมื่อยี่สิบปีก่อน เพราะพ่อแม่ของซานหลานต้องโยกย้ายงานจึงซื้อบ้านหลังหนึ่ง ซึ่งบังเอิญเป็นหมู่บ้านเดียวกับบ้านสกุลเนี่ย พ่อของเนี่ยหย่วนเต้ารู้ว่าเพื่อนบ้านที่ย้ายมาอยู่ข้างๆ กัน เป็นเพื่อนสมัยมหาวิทยาลัยก็ตื่นเต้นมากเชิญพวกเขาทั้งครอบครัวมาเป็นแขก ร่วมแสดงความยินดีและอวยพรในโอกาสย้ายบ้านใหม่

นั่นเป็นครั้งแรกที่เนี่ยหย่วนเต้าได้พบซานหลาน

เด็กชายวัยสี่ขวบสวมเสื้อแขนสั้นสีฟ้าพิมพ์ลายการ์ตูน เผยให้เห็นลำแขนส่วนหนึ่ง ใบหน้าขาวผ่องนุ่มนวลจนแทบจะบีบออกมาเป็นน้ำได้ ดวงตาของเด็กน้อยสดใสสว่างไสว ขนตายาวเป็นพิเศษ เมื่อเขายิ้ม ดวงตาทั้งสองโค้งลงจนเป็นรูปพระจันทร์เสี้ยว ดูน่ารักสุดขีด

เด็กชายแหงนหน้ามองเนี่ยหย่วนเต้าด้วยความอยากรู้อยากเห็น เรียกด้วยน้ำเสียงของเด็กน้อย “พี่!”

เนี่ยหย่วนเต้ายื่นมือลูบศีรษะของเด็กชาย เส้นผมที่เรียวนิ้วล้มผัสทั้งละเอียดและอ่อนนุ่ม เขาอดยิ้มไม่ได้ ถามว่า “นายชื่ออะไรนะ ก็ขบแล้ว”

ซานหลานตอบอย่างจริงจัง “ผมชื่อซานหลาน สีขบแล้วครับ”

เนี่ยหย่วนเต้าจูงมือเล็กๆ ของอีกฝ่ายเดินเข้าไปในห้อง ซานหลานเคอะเขินอยู่บ้าง ซ่อนตัวอยู่ด้านหลังเนี่ยหย่วนเต้าอย่างขลาดกลัว ดวงตากลมโตกวาดมองทั่วทุกที่ด้วยความอยากรู้อยากเห็น

พ่อเนี่ยและพ่อซานเป็นเพื่อนเก่าที่ไม่เจอหน้ากันมาหลายปี พวกเขา นั่งอยู่ในห้องรับแขกคุยกันถึงเรื่องในอดีต ส่วนแม่ๆ ทั้งสองคนสาละวนอยู่ในครัว เนี่ยหย่วนเต้าจึงพาเด็กน้อยซานหลานไปที่ห้องของตัวเอง หาของเล่นให้อีกฝ่าย

ซานหลานมีความสุขมาก กอดของเล่นที่เนี่ยหย่วนเต้าส่งให้ นั่งเล่นคนเดียวอยู่บนพื้น

เดิมทีเนี่ยหย่วนเต้ายังปวดหัวว่าถ้าเด็กน้อยร้องโหวกเหวกโวยวายขึ้นมา เขาควรจะปลอบยังไง ผลปรากฏว่าเขากังวลโดยใช่เหตุ...เด็กน้อยคนนี้นี่ว่านอนสอนง่ายเป็นพิเศษ นั่งอยู่บนพื้นเล่นหุ่นยนต์พวกนั้นด้วยความตั้งใจ ไม่พูดอะไรติดต่อกันถึงหนึ่งชั่วโมง

จนกระทั่งพ่อแม่เรียกพวกเขากินข้าว ซานหลานถึงได้เดินไปตรงประตูมองเนี่ยหย่วนเต้าอย่างอาลัยอาวรณ์ ก่อนจะถามด้วยความจริงจัง “พี่ครับ ฟรุ้งนี่ผมมาเล่นบ้านพี่อีกได้ไหม”

เนี่ยหย่วนเต้าอึ้งไปแล้วเอ่ยว่า “ชอบของเล่นพวกนี้เหรอ”

ซานหลานพยักหน้าราวกับเป็นไก่เนื้อจิกข้าวสาร

เนี่ยหย่วนเต้าลูบศีรษะของอีกฝ่ายเอ่ยว่า “ของเล่นพวกนี้นั้นไม่ได้เล่นแล้ว ยกให้นายทั้งหมดเลย”

ดวงตาของซานหลานเป็นประกายขึ้นมาอย่างฉับพลัน วิ่งเข้าไปหอบของเล่นไว้เต็มอ้อมแขน ยิ้มจนดวงตาเป็นรูปพระจันทร์เสี้ยว “ขอบคุณครับพี่!”

อาจเพราะรู้สึกว่ พี่ชายที่ให้ของเล่นตัวเอง เป็นคนดี นับจากวันนั้นมา ซานหลานก็ตามกันเนี่ยหย่วนเต้าต้อยๆ เป็นลูกสมุนตัวน้อย

ช่วงพลบค่ำของทุกวัน เวลาเนี่ยหย่วนเต้าไปเล่นบาสเกตบอลก็จะแวะหาเสี่ยวหลานไปด้วยกัน เสี่ยวหลานติดตามเขาอยู่ด้านหลังคอยเก็บลูกบาสให้ อย่างไม่ขัดข้อง เนี่ยหย่วนเต้าในฐานะที่เป็นลูกชายคนเดียว น้อยมากที่จะมีคนอยู่เป็นเพื่อน จึงค่อยๆ เคยชินกับหนอนตามกัน¹ ที่ติดตามอยู่ด้านหลัง

หลังเล่นบาสเกตบอลเสร็จ เนี่ยหย่วนเต้าก็งும்มือเด็กน้อยกลับบ้านด้วยกัน ซานหลานติดตามเขาอย่างว่าง่าย เรียก “พี่” แต่ละคำได้เสียงหวานเป็นพิเศษ

¹ หนอนตามกัน อุปมาถึงลูกสมุนที่ตามหลังต้อยๆ

ไม่นานก็จะเปิดเทอมแล้ว เนี่ยหย่วนเต้าเรียนอยู่ที่โรงเรียนมัธยมต้นใกล้ ๆ ส่วนซานหลานวัยห้าขวบเรียนอนุบาลสามในโรงเรียนอนุบาล

เพื่อให้ซานหลานได้รับการศึกษาที่ดีที่สุดตั้งแต่เล็ก พ่อแม่ของซานหลานจึงส่งเขาเข้าเรียนโรงเรียนอนุบาลที่ดีที่สุดในเมืองหลวง ถึงจะห่างจากหมู่บ้านที่พวกเขาอาศัยไปบ้าง แต่ดีที่ว่าโรงเรียนมีรถรับส่งโดยเฉพาะ ไม่ต้องกลัวว่าเด็กจะเกิดเรื่องระหว่างทาง

เปิดเทอมวันแรก ซานหลานลงจากรถโรงเรียน แยกกระเป๋าหนังสือกลับบ้าน ไม่คิดเลยว่าจะวิ่งมาถึงหน้าประตูบ้านสกุลเนี่ย

พอได้ยินเสียงออด เนี่ยหย่วนเต้าก็เปิดประตู พอเห็นว่าซานหลานยืนอยู่หน้าประตูก็อดสงสัยไม่ได้ “เลี้ยวหลาน นายมาหาฉันเหรอ”

ซานหลานถามขึ้น “พี่มาอยู่ที่บ้านผมได้อย่างไร”

เนี่ยหย่วนเต้าอึ้งไป ก่อนจะพูดว่า “นี่มันบ้านฉัน”

ซานหลานแหงนหน้ามองอีกฝ่ายด้วยความงุนงง “นี่ไม่ใช่บ้านผมเหรอ”

แม่เนี่ยที่ได้ยินเสียงพูดคุ้ยเดินออกมา เห็นซานหลานตัวน้อยที่แบกกระเป๋าหนังสือ โบกหน้าจึงปรากฏรอยยิ้มเมตตาของคนเป็นแม่ แล้วพาซานหลานเข้ามาในบ้าน เอ่ยขึ้นว่า “เลี้ยวหลาน รีบเข้ามาเร็ว ป้าจะปอกผลไม้ให้หนูนะ”

ซานหลานถูกจูงเข้าไปในบ้านสกุลเนี่ยด้วยความงุนงง

ผ่านไปครึ่งชั่วโมง พ่อแม่ของเขาก็มาหา ตอนนั้นเองทุกคนถึงรู้ว่าซานหลานไม่คุ้นเคยกับสภาพถนนในหมู่บ้าน ตั้งแต่เล็กก็ไม่มีเซนส์เรื่องทิศทาง ก่อนหน้านี้มีเนี่ยหย่วนเต้านำทาง ส่งเขาถึงหน้าประตูบ้านทุกวัน เขาจึงไม่มีทางเดินหลง ตอนนี้รถโรงเรียนส่งเด็ก ๆ ตรงปากทางแยก บังเอิญตรงนั้นมีทางแยกสองทางที่ตรงไปยังวิลล่าแต่ละแห่ง ทางทั้งสองห่างกันแค่ 30 เมตร แคมยังหน้าตาเหมือนกันมาก ประตูใหญ่ของบ้านทั้งสองหลังก็หน้าตาเหมือนกันอีก เขาแยกทิศตะวันออกกับทิศตะวันตกไม่ออก ไม่ระวังก็เลยเดินมาผิดทางและมาโผล่ที่บ้านสกุลเนี่ย

สีหน้าแม่ของซานหลานเต็มไปด้วยความรู้สึกผิด “สร้างความลำบากให้คุณจริงๆ เลยค่ะ”

แม่เนี่ยไม่ถือสาแม่แต่น้อย ยิ้มพรางลูปศิระระของเด็กน้อย “ไม่เป็นไร

เสี่ยวหลานต่อไปมาเล่นบ่อย ๆ นะจ๊ะ!”

ซานหลานเอ่ยขึ้นอย่างจริงจัง “คุณป้าลาก่อนครับ พี่ลาก่อนนะครับ!”

วันต่อมาหลังเลิกเรียน เนี่ยหยวนเต้าที่ได้ยินเสียงออกก็มาเปิดประตู พลันเห็นเด็กน้อยซานหลานแบกกระเป๋าเดินมาผิดทางอีกครั้ง เขายืนอยู่ตรงประตูบ้านสกุลเนี่ย เงยหน้ามองเนี่ยหยวนเต้าอย่างงุนงงและไร้เดียงสา “พี่ทำไมมาอยู่บ้านผมล่ะ”

เนี่ยหยวนเต้ากุมขมับด้วยความสนใจ “นี่มันบ้านฉัน...เข้ามาเถอะ”

วันที่สาม เสียงออกดั่งขึ้นตรงเวลาอีกครั้ง

แม่เนี่ยไม่รู้ว่าจะร้องไห้หรือหัวเราะดี “เสี่ยวหลาน หลงทางอีกแล้วหรือ”

เนี่ยหยวนเต้าคลึงขมับ พุดด้วยความปวดหัว “ทำไมเขาถึงวิ่งมาบ้านเราบ่อยๆ”

ปัญหานี้จำเป็นต้องแก้ไข จะให้เด็กน้อยซานหลานเดินไปผิดบ้านบ่อยๆ ไม่ได้ ดังนั้นเนี่ยหยวนเต้าจึงนึกโอเคไอเดียๆ ใดอย่างหนึ่ง เขาตั้งป้ายป้ายหนึ่งเอาไว้ตรงปากทางแยก บนป้ายใช้ปากกาเขียนว่า

← บ้านสกุลเนี่ย → บ้านซานหลาน

แถมเนี่ยหยวนเต้ายังสอนให้ซานหลานรู้จักตัวหนังสือด้วยความอดทน บอกเขาว่า หัวลูกศรทางขวาไปบ้านของซานหลาน หัวลูกศรทางซ้ายไปบ้านสกุลเนี่ย

ซานหลานแสดงความคิดเห็นด้วยความดีใจ : ต่อไปก็ไม่ต้องหลงทางแล้ว นับจากวันนั้น ซานหลานไม่หลงทางแล้วจริงๆ ออกประตูบ้านของเด็กหนุ่มก็ไม่ดังแล้วเช่นกัน

ผ่านไปหนึ่งสัปดาห์ มีครั้งหนึ่งเนี่ยหยวนเต้ายืนอยู่บนชั้นสอง บังเอิญเห็นผ่านหน้าต่างว่าซานหลานเลิกเรียนกลับบ้านพอดี เด็กน้อยสวมชุดกีฬา รุปการ์ตูนน่ารัก แบกกระเป๋าหนังสือหยุดเท้าตรงปากทางแยก มองอยู่สามวินาที จากนั้นก็กระโดดโลดเต้นเข้าบ้านไป

เนี่ยหยวนเต้าคิดในใจ เปิดเทอมมาหนึ่งสัปดาห์แล้ว เขาน่าจะจำได้ว่าประตูใหญ่บ้านตัวเองอยู่ตรงไหนแล้วมั้ง ป้ายบอกทางนั้นก็น่าจะเอาออกได้แล้ว

ไม่อย่างนั้นปล่อยให้ตั้งอยู่ตรงปากทางแยก ดูแล้วไม่เข้าท่าสุด ๆ

ดังนั้นเช้ารุ่งขึ้นตอนไปเรียน เนี่ยหย่วนเต้าจึงฉวยป้ายบอกทางติดมือมาด้วย

ตอนเย็นหลังเลิกเรียน เนี่ยหย่วนเต้ายืนมองอยู่ตรงข้างหน้าต่างชั้นสอง ไม่นานร่างเล็กก็ปรากฏขึ้นในลานสายตา ซานหลานเดินมาถึงปากทางแยก ค้นพบว่าป้ายบอกทางไม่อยู่แล้ว เขายืนอยู่ที่เดิมหมุ่นไปมาสองรอบด้วยความงุนงง จากนั้นก็เหมือนจะยืนยันทิศทางได้ในที่สุด หมุ่นตัวเดินมุ่งหน้ามาบ้านสกุลเนี่ย วิ่งมาตรงประตูบ้านแล้วกดออก

เนี่ยหย่วนเต้าที่ได้ยินเสียงออก “...”

แปลว่าเด็กนี้ทำได้แค่อาศัยป้ายบอกทางถึงจะจำประตูบ้านตัวเองได้จริง ๆ นะเธอ

ทักษะการจำทางของเจ้าเด็กคนนี้ยังสู้ลูกหมาสักตัวไม่ได้เลย!

แม่เนี่ยเปิดประตู เห็นเด็กน้อยซานหลานยืนอยู่ตรงประตูก็อดสงสัยไม่ได้ “เสียวหลาน” เนี่ยหย่วนเต้ากลั้นขำลงมาจากชั้นสอง ก่อนจะเดินมาตรงหน้าซานหลาน “นายหลงทางอีกแล้ว”

ซานหลานเงยหน้าขึ้น “นี่ไม่ใช่บ้านผมเหรอ”

เนี่ยหย่วนเต้ามองเด็กน้อยที่ทำหน้างุนงง หัวเราะเบา ๆ พลงขยี้ผมของอีกฝ่าย “บ้านฉันต่างหาก”

ซานหลานก้มหน้าลง พุดด้วยใบหน้าแดงช้ำน “ป้ายบอกทางตรงปากทางแยกหายไป ผม...ผมคิดว่าทางนี้เหมือนน่าจะเป็นบ้านผมมากกว่า...”

เนี่ยหย่วนเต้าไม่รู้ว่าจะร้องให้หรือหัวเราะดี “ตรงไหนที่เหมือนบ้านนายมากกว่า”

ซานหลานบอกเหตุผลไม่ได้ยาวนาน ก้มหน้าลงด้วยความรู้สึกผิดสุดขีด

เนี่ยหย่วนเต้าจบนปัญญา เอาป้ายบอกทางกลับไปตั้งตรงปากทางแยกใหม่อีกครั้ง ดูท่าแล้วเขาจะตั้งความหวังเรื่องทักษะการจำบ้านของเด็กน้อยซานหลานไว้สูงมากไม่ได้

พ่อของซานหลานเป็นนักวิจัย หนึ่งเดือนกลับบ้านได้แค่ครั้งเดียว ส่วนแม่เป็นกุมารแพทย์ที่มักต้องเข้าเวรดึก ตอนซานหลานยังเด็กมีพี่เลี้ยงเป็นคนดูแลเขาชินแล้วที่พ่อแม่ไม่ค่อยอยู่ด้วย ตั้งแต่อายุยังน้อยก็เฉลียวฉลาดรู้ความมาก

แม่เนี่ยได้ยืนยันว่าเสี่ยวหลานมีแค่พี่เลี้ยงอยู่เป็นเพื่อนก็รู้สึกเห็นใจมาก จึงให้เสี่ยวหลานมากินข้าวด้วยกันที่บ้านสกุลเนี่ยทุกค่ำ...ถึงยังงี้เด็กน้อยซานหลานก็มักจำบ้านผิด ให้เขาเห็นบ้านสกุลเนี่ยเป็นบ้านตัวเองก็สิ้นเรื่อง

พ่อแม่ของซานหลานคิดว่าแบบนี้จะรบกวนเพื่อนบ้านเกินไป จึงรับปากด้วยความเกรงใจ พ่อของเนี่ยหยวนเต้าพูดอย่างตรงไปตรงมา “เพื่อนเก่าเพื่อนแก่กันไม่จำเป็นต้องเกรงอกเกรงใจขนาดนี้ จะว่าไปนะ เสี่ยวหลานอยู่บ้านคนเดียวก็ไม่มีอะไรทำอยู่ดี”

แม่เนี่ยคลี่ยิ้มพลางกุมมือเล็กๆ ของซานหลานถามว่า “เสี่ยวหลานชอบมาบ้านพวกเรามากใช่ไหมงั้น”

ซานหลานเหลือบมองเนี่ยหยวนเต้า พยักหน้าอย่างจริงจัง “ครับ ๆ ชอบครับ!”

แม่เนี่ยพูดว่า “ต่อไปก็ให้เสี่ยวหลานมากินอาหารค่ำที่บ้านเราเถอะ เขาเด็กขนาดนี้จะกินได้เท่าไรกันเชียว เรื่องเพิ่มตะเกียบมาอีกสักคู่ ไม่ลำบากเลยแม้แต่นิดเดียว ตกกลางไหมจะเสี่ยวหลาน”

ซานหลานไม่ลังเลใจแม้แต่น้อย “ตกลงครับคุณป้า!”

เด็กน้อยพูดจบยังยิ้มตาโค้งให้เนี่ยหยวนเต้า เห็นได้ชัดว่าเขาชอบมาบ้านสกุลเนี่ยเป็นเพราะเนี่ยหยวนเต้า เนี่ยหยวนเต้ากุมขมับด้วยความสนใจ... ดูเหมือนว่าบ้ายบอกทางตรงปากทางแยกไม่มีประโยชน์แล้ว ต่อไปเด็กน้อยซานหลานจะกลายเป็นแขกประจำของบ้านสกุลเนี่ย

เรื่องราวก็คลี่คลายไปตามนั้น นับจากวันนั้นหลังจากซานหลานเลิกเรียนก็จะวิ่งมากินอาหารค่ำที่บ้านสกุลเนี่ย พอตกค่ำแล้วค่อยกลับไป

ทั้งๆ ที่เนี่ยหยวนเต้าไม่ชอบเด็ก แต่พอเห็นซานหลานยิ้มตาเยิกกลับเกลียดไม่ลงแม้แต่น้อย...เจ้าเด็กคนนี้ว่าง่ายจริงๆ แต่ไหนแต่ไรไม่เคยกว่นใจเขารู้จักแค่ตามกันเขาต้อยๆ ทำตัวเป็นลูกสมุนตัวน้อยเจี๊ยบ ๆ

วันนี้เนี่ยหยวนเต้าทำการบ้านเสร็จ ว่างจู้สึกเบื่อ ๆ หันหน้าเห็น

ซานหลานกำลังอ่านนิทาน เขาอยากรู้ อยากเห็นอยู่ชั่วขณะ จึงเดินเข้าไปถาม
“ครูอนุบาลสอนนายเขีนหนังสือแล้วหรือยัง”

“ครับ สอนสองสามตัวแล้ว”

“เขีนตัวอะไรได้น่ะ” เนี่ยหย่วนเต้าหาสมุดเปล่ามาเล่มหนึ่ง ส่งคืนสอให้
ซานหลาน “เขีนให้ฉันดูซิ”

เด็กน้อยซานหลานกำดินสอเอาไว้ทันที เขีนออกมาด้วยความตั้งใจ...
ที่เขาเขีนคือชื่อของตัวเอง ตัวอักษรสองตัวบุด ๆ เบี้ยว ๆ ตรงกลางตัวอักษร
หลาน (夬) ห่างกันเยอะมาก จึงดูเหมือนถูกแยกออกเป็นตัวอักษร ‘ซาน (山)’
และ ‘เฟิง (夙)’

เนี่ยหย่วนเต้าขมวดคิ้ว “ทำไมด้านบนกับด้านล่างถึงห่างกันขนาดนั้นล่ะ”

“ไม่ได้เขีนแบบนี้หรอกครับ” ซานหลานไร้เดียงสาถาม

“หลาน” ไม่ได้เขีนแบบนี้ นายเอาตัวอักษรหนึ่งมาแยกเป็นสองตัว”

เนี่ยหย่วนเต้าหมุนตัวนั่งลงตรงหน้าโต๊ะ อุ้มเด็กน้อยมานั่งบนตักของตัวเอง
กุมมือของอีกฝ่ายจากด้านหลัง สอนเขาด้วยความอดทน “ส่วนหัวเป็นตัวซาน
ด้านล่างเป็นตัวเฟิง ต้องเขีนให้ติดกัน ตรงกลางจะห่างมากไม่ได้ เข้าใจแล้ว
หรือยัง”

เขาอธิบายไปด้วยเขีนตัวอักษร ‘หลาน’ ไปด้วยอย่างรวดเร็ว ลายมือ
งดงามเป็นระเบียบเรียบร้อยเหมือนตัวพิมพ์ไม่มีผิด

ซานหลานเบิกตาโพลง สายตาเต็มไปด้วยความเลื่อมใส “พี่เขีนสวยจัง!”

เนี่ยหย่วนเต้าปล่อยมือของอีกฝ่ายออกแล้วพูดว่า “เขีนหลาย ๆ รอบ
หน่อย”

ซานหลานพยักหน้าอย่างเชื่อฟัง “ครับ!”

พอเห็นเด็กน้อยฟุบตัวบนโต๊ะฝึกเขีนด้วยความตั้งใจ เนี่ยหย่วนเต้า
ก็ยกยิ้มมุมปากน้อย ๆ ปล่อยให้ซานหลานนั่งบนตักตัวเองต่อไป... ยังไงซะ
เลี้ยวหลานก็ตัวเบา เนี่ยหย่วนเต้าอุ้มได้สบายมาก

นับจากวันนั้น ทุกวันหลังกินอาหารค่ำแล้ว เนี่ยหย่วนเต้าจะสอนซานหลาน
เขีนหนังสือ พอคบหากันนานวันไป เนี่ยหย่วนเต้าก็ค่อย ๆ ปฏิบัติต่อเด็กน้อย
ข้างบ้านเหมือนเป็นน้องชายของตัวเอง

บางครั้งแม่ของซานหลานเข้าเวรดึกที่โรงพยาบาล พ่อก็ไม่กลับบ้าน แม่ของเนียหย่วนเต้าก็จะให้ซานหลานค้างที่บ้าน แม่บ้านสกุลเนียมีห้องรับรองแขก แต่ซานหลานไม่เอากนอนในห้องรับรองแขกคนเดียว เขามองเนียหย่วนเต้า พลางกะพริบตาปริบๆ “พี่ ผมนอนกับพี่ได้ไหม”

เนียหย่วนเต้าทำใจแข็งสร้างความกระเทบกระเทือนใจให้เด็กน้อยไม่ได้ ก็เลยให้เขานอนในห้องของตัวเอง

เตียงคู่ขนาดใหญ่มาก มีเด็กน้อยมานอนเพิ่มสักคนที่ก็ยังเหลือเพื่อ เพียงแต่ตอนซานหลานหลับมีนิสัยไม่ค่อยตื่นก...เขาชอบกอดเนียหย่วนเต้าแล้ว หลับไป เพราะอุณหภูมิร่างกายของเนียหย่วนเต้าค่อนข้างสูงเหมือนเป็นฮีตเตอร์ ตัวหนึ่ง กอดนอนแล้วอุ่นสบายมาก ๆ

เนียหย่วนเต้าไม่คุ้นเคยที่ต้องใกล้ชิดกับคนอื่นขนาดนี้ แต่ซานหลาน เป็นเพียงเด็กน้อยวัยห้าขวบ แขนสั้น ขาสั้น ซุกอยู่ในอ้อมแขนของตัวเอง ด้วยสีหน้าต้องการที่พึ่งพิง ร่างกายนุ่มนวลเหมือนหมอนข้างรูปคน...

สุดท้ายเนียหย่วนเต้าก็ไม่ได้ผลักซานหลานออก กลับโอบเด็กน้อยเข้ามา อยู่ในอ้อมแขน

มีครั้งหนึ่งพ่อแม่ของซานหลานไม่อยู่บ้าน ซานหลานถูกเด็กในโรงเรียน อนุบาลแพร่เชื้อหวัดใส่จนตัวร้อนจี๋ เนียหย่วนเต้าสังเกตว่าเด็กน้อยในอ้อมแขน ตัวร้อนจนน่าตกใจ จึงเรียกหมอมาดูทันที ทรมานตลอดทั้งคืนไม่ได้นอน

ตอนที่ซานหลานตื่นขึ้นมาอย่างสะลึมสะลือ เห็นเนียหย่วนเต้านั่งอยู่ ข้างเตียง ลูบหน้าผากของตัวเองแล้วเอ่ย “ใช้ลดสักทีนะ”

ดวงตาของเด็กน้อยมีน้ำตาคลอเบ้า น้ำเสียงแหบพร่า “พี่ ผมทรมานจัง” เนียหย่วนเต้าเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “นายไม่สบายก็ต้องทรมานสิ เด็กดี อีกเดี๋ยวกินใจกันนะ วันนี้ไม่ต้องไปโรงเรียน อยู่บ้านพักรักษาตัวให้ดี ๆ”

ซานหลานพยักหน้า จับมือของเนียหย่วนเต้าไม่ยอมปล่อย ระหว่างที่ไม่รู้ตัว เขาก็เกิดความรู้สึกพึ่งพาเนียหย่วนเต้าขึ้นมาอย่างแรงกล้า ในใจ ของเขานั้น สถานะของพี่เนียคนนี้ถึงขนาดว่าแซงพ่อแม่ที่ไม่ค่อยอยู่บ้าน ไปนานแล้ว

เวลาผ่านไปเร็วมาก ซานหลานเรียนจบชั้นอนุบาล ไม่นานก็ต้องขึ้น

ชั้นประถม ซึ่งเป็นโรงเรียนประถมแบบอยู่ประจำ ซานหลานต้องพักที่โรงเรียน หมายความว่าเขาจะไม่ได้เจอเนี่ยหย่วนเต้าทุกวันอีกแล้ว

วันไปรายงานตัวที่โรงเรียน ซานหลานมองเนี่ยหย่วนเต้าอย่างอาลัยอาวรณ์ ดวงตาแดงก่ำ

น้ำเสียงของเนี่ยหย่วนเต้าอ่อนโยนอย่างหาได้ยาก “ไม่ต้องกังวลไปนะ ไปโรงเรียนพักอยู่กับเพื่อนๆ คุณครูจะจัดหอพักดีๆ ให้หาย ถ้ามีเพื่อนรังแกนาย นายก็บอกพี่ พี่จะสั่งสอนพวกเขาแทนนายเอง”

ซานหลานจับมือของเนี่ยหย่วนเต้า “พี่ วันหยุดเสาร์อาทิตย์ผมจะได้เจอ พี่ใช้หรือเปล่า”

เนี่ยหย่วนเต้าพยักหน้า “ใช่ หยุดเสาร์อาทิตย์นายมากินข้าวที่บ้านฉันได้”

ซานหลานถึงได้ดีใจ หมุนตัวเดินจากไปพร้อมพ่อกับแม่ เดินไปไม่กี่ก้าว ก็หันหน้ากลับมาโบกมือให้เนี่ยหย่วนเต้าอีกครั้ง

หลังจากเปิดเรียน ซานหลานพยายามปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมใหม่ รู้จักเด็ก ๆ รุ่นราวคราวเดียวกันไม่น้อย แต่ในใจของเขายังคิดถึงพี่เนี่ยหย่วนเต้า เขาเห็นเนี่ยหย่วนเต้าเป็นคนที่ดีกว่าแก่การเชื่อถือและพึ่งพาที่สุด ส่วนเนี่ยหย่วนเต้ากำลังทุ่มเทให้กับการเรียนอย่างเคร่งเครียด เขาต้องเผชิญหน้ากับการสอบเข้ามัธยมปลาย ไม่อาจผ่อนคลายเป็นได้สักกระยะ

ทั้งสองคนเจอหน้ากันน้อยลงอย่างเห็นได้ชัด

ตอนที่ซานหลานหยุดเสาร์อาทิตย์กลับบ้าน เนี่ยหย่วนเต้ามักไม่อยู่บ้าน เพราะเขาต้องไปเรียนกวดวิชา หรือร่วมกิจกรรมนอกชั้นเรียนกับเพื่อนๆ ซานหลานเฝ้าอยู่หน้าบ้านสกุลเนี่ย พอไม่ได้พบเนี่ยหย่วนเต้า เขาก็รู้สึกหดหู่ใจมาก ตอนแรกยังอยากมาเขียนหนังสือกับเนี่ยหย่วนเต้า ตอนนั้นทำได้แค่ฝึกเขียนเอาเอง

ฤดูร้อนปีที่สอง เนี่ยหย่วนเต้าสอบเข้าโรงเรียนมัธยมปลายที่ดีที่สุดของเมืองหลวงด้วยคะแนนอันดับหนึ่งของโรงเรียน

ตอนกลับมาถึงบ้าน เนี่ยหย่วนเต้าค้นพบด้วยความประหลาดใจว่า ซานหลานก็อยู่ด้วยเช่นกัน เด็กน้อยในความทรงจำสูงชันบ้างแล้ว ส่วนสูง

อยู่ระดับเอวของเขา พอเห็นเขา อีกฝ่ายก็วิ่งเข้ามาด้วยความดีใจทันที

เนี่ยหย่วนเต้าหัวเราะเบาๆ แล้วถามว่า “เลี้ยวหลานทำไมถึงมาอยู่บ้านฉันล่ะ วันหนึ่งไม่เดินมาผิตบ้านอีกแล้วหรอคะ”

ซานหลานส่ายหน้าแล้วชี้แจง “ไม่ใช่ครับ ผมมาแสดงความยินดีกับพี่ โดยเฉพาะที่สอบได้อันดับหนึ่ง” พูดจบก็หมุนตัวไปหยิบลูกบาสลูกหนึ่ง ซานหลานอุ้มลูกบาสแล้วยื่นไปตรงหน้าเนี่ยหย่วนเต้า “พี่ ผมซื้อลูกบาสลูกใหม่เป็นของขวัญให้พี่ครับ”

เนี่ยหย่วนเต้าสงสัย “ทำไมจู่ๆ ถึงคิดซื้อของขวัญให้ฉันล่ะ”

ซานหลานยิ้มตาหยีแล้วตอบว่า “ก่อนหน้านี้พี่ซื้อของเล่นให้ผมมากมาย แถมยังสอนผมเขียนหนังสือ ตัวหนังสือของผมสวยที่สุดในชั้นเรียน ไม่กี่วันก่อนยังได้รางวัลจากการแข่งขัน ผมใช้เงินรางวัลซื้อลูกบาสให้พี่”

ตอนที่เด็กน้อยยิ้มดวงตาโค้งลงจนเหมือนพระจันทร์เสี้ยว น่ารักเหมือนในความทรงจำ เนี่ยหย่วนเต้าอดยีนมือไปลูบศีรษะของอีกฝ่ายเบาๆ ไม่ได้ พูดขึ้นว่า “ขอบคุณนะเลี้ยวหลาน ไปเถอะ ฉันจะพานายไปเล่นบาส”

วันหยุดครั้งนี้ยาวนาน เนี่ยหย่วนเต้าพาซานหลานไปเที่ยวทั่วทุกที่ ทุกๆ วันซานหลานมีความสุขมาก

แต่เมื่อวันเปิดเรียนใกล้เข้ามา ซานหลานก็รู้ว่าเขากับเนี่ยหย่วนเต้าต้องแยกจากกันอีกครั้ง

พวกเขาต่างมีชีวิตเป็นของตัวเอง วงจรการใช้ชีวิตของทั้งคู่แทบจะไม่ซ้อนทับกันเลยแม้แต่น้อย ช่องว่างระหว่างวัยที่ไม่สามารถข้ามผ่านไปได้ ทำให้ระยะห่างของพวกเขาเหมือนจะค่อยๆ ไกลออกไป แต่ซานหลานเชื่อว่าต้องมีสักวันที่ตัวเองจะตามเนี่ยหย่วนเต้าทัน

เขาตั้งใจจะสอบเข้าโรงเรียนมัธยมต้นและโรงเรียนมัธยมปลายที่เนี่ยหย่วนเต้าเรียน ในอนาคตเนี่ยหย่วนเต้าจะไปเรียนมหาวิทยาลัยไหน เขาก็จะสอบเข้ามหาวิทยาลัยเดียวกัน...นี่เป็นความคิดยึดติดที่อยู่ในจิตใจเบื้องลึกของซานหลาน

ชั่วพริบตาเดียวเนี้ยหย่วนเต้าก็อายุ 18 ปี เข้าร่วมการสอบเข้ามหาวิทยาลัย เขาสอบติดมหาวิทยาลัยชื่อดังด้วยคะแนนดีเด่นอันดับหนึ่งของเมืองหลวง

ตอนที่เจอเนี้ยหย่วนเต้าอีกครั้งคือในสนามบาสของหมู่บ้าน เนี้ยหย่วนเต้าที่อายุ 18 ปี ส่วนสูงเกิน 185 เซนติเมตร เด็กหนุ่มรูปร่างสูงตระหง่านสวมชุดออกกำลังกาย เหงื่อไหลย่อยราวกับฝนตกอยู่ในสนามบาส ภายใต้อสงอาทิตย์ที่สาดส่อง เม็ดเหงื่อบนใบหน้าของเขาเหมือนเคลือบด้วยสีทองแวววาวนุ่มนวลไว้ชั้นหนึ่ง เลื้อบนตัวโดนเหงื่อจนเปียกชุ่ม เผยให้เห็นเค้าโครงกล้ามเนื้อแข็งแกร่งอยู่รำไร

ในมือของเขาถือลูกบาสที่ตัวเองมอบให้เอาไว้

ซานหลานมองคนตรงหน้าอย่างเหม่อลอย แทบไม่กล้ายอมรับว่าจำอีกฝ่ายได้

เนี้ยหย่วนเต้าหันหน้ามา พอสังเกตเห็นเด็กน้อยที่ยืนเหม่ออยู่ข้างสนามบาสก็กระตุกยิ้มมุมปากน้อยๆ “เลี้ยวหลานโตขนาดนี้แล้วเหอ” เขายื่นมือไปหยิบลูกบาส เดินมาตรงหน้าซานหลาน ยื่นมือออกมาลูบศีรษะของอีกฝ่ายด้วยความเคยชิน “เป็นอะไรไป ไม่รู้จักฉันแล้วเหอ”

ซานหลานเบิกตาโพล่งจ้องมองอีกฝ่าย “พี่...เนี้ยเหอ”

เนี้ยหย่วนเต้าพยักหน้า “อืม ไม่เจอกันนานเลยนะ”

เนี้ยหย่วนเต้าเปลี่ยนไปเยอะมาก หน้าตาเผยให้เห็นความหล่อเหลาของวัยหนุ่มและวัยผู้ใหญ่ รูปร่างสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว เสื้อผ้าที่เปียกชื้นแนบไปกับลำตัว เค้าโครงกล้ามเนื้อปรากฏเด่นชัด ฮอร์โมนเพศชายบนตัวพลุ่งพล่าน ซานหลานยังเป็นเด็กน้อย เขา รู้สึกว่าตัวเองโตไว้มากแล้ว สูงขึ้นอีกเกือบจะสิบเซนติเมตร ผลปรากฏว่ายังสูงแค่เอวของพี่

ซานหลานก้มหน้าด้วยความท้อใจ พบว่าช่องว่างระหว่างวัยแปดปีไล่ตามได้ยากมากจริงๆ

เมื่อสังเกตเห็นว่าเด็กน้อยรู้สึกหดหู่ เนี้ยหย่วนเต้าจึงดึงมือของเขาแล้วพูดว่า “ไปเถอะ ไปกินข้าวที่บ้านฉัน”

ตรงปากทางแยก ป้ายบอกทาง ‘→ บ้านซานหลาน’ ยังติดอยู่ตรงนั้น ตัวหนังสือด้านบนจางไปบ้างแล้ว เนี้ยหย่วนเต้านึกถึงเด็กน้อยคนนั้นที่มักเดินมา

ผิดบ้านเมื่อครั้งยังเป็นเด็ก จึงคลี๋ยมแล้วพูดว่า “ฉันเกือบจะลืมนไปแล้วนะเนีย ตอนนี้นายเรียนชั้นไหนแล้วนะ”

ซานหลานตอบกลับ “ป.4 ครับ ผมข้ามชั้นไปครั้งนึง”

เนียหย่วนเต้าหันหน้ามองอีกฝ่ายด้วยความประหลาดใจ “ข้ามชั้นหรือ เก่งขนาดนี้เลยหรือ”

ซานหลานเงยหน้ามองเนียหย่วนเต้าด้วยความจริงจัง “น่าเสียดาย ต่อให้ผมข้ามชั้นเรียนก็ตามพี่ไม่ทัน พี่ใกล้จะข้ามหา'ลัยแล้ว”

เนียหย่วนเต้าไม่รู้ว่าจะร้องไห้หรือหัวเราะดี “ฉันโตกว่านายตั้งแปดปี นายจะไล่ตามฉันทันได้ยังไง”

ซานหลานอึ้งไป

ทั้งๆ ที่อีกฝ่ายโตกว่าเขาแปดปี ทำไมเขาถึงต้องดื้อรั้นไล่ตามเนียหย่วนเต้าให้ทันด้วยล่ะ

อันที่จริงซานหลานก็อธิบายความรู้สึกนี้ไม่ถูกเหมือนกัน เขาแค่อยากอยู่ใกล้เนียหย่วนเต้าให้มากขึ้น ไม่ใช่ว่าโดนอีกฝ่ายสลัดทิ้งไว้เบื้องหลังไกลออกไปเรื่อยๆ ยังไงซะคนคนนี้ก็เป็นที่เขาชอบที่สุด เป็นคนที่เขาอยากใกล้ซิดสนิทสนมที่สุด

เห็นซานหลานเหม่อไป เนียหย่วนเต้าก็ตบศีรษะของอีกฝ่ายอย่างเบาเมื่อแล้วพูดว่า “คิดอะไรอยู่หรือ”

ซานหลานได้สติจึงก้มหน้าลง “เปล่าครับ ถึงยังไงผมก็จะพยายาม ในอนาคตต้องสอบข้ามหา'ลัยที่พี่เรียนให้ได้”

แววตาของเนียหย่วนเต้าแฝงความชื่นชม “การมีเป้าหมายเป็นเรื่องที่ดี ลู๊ๆ นะ”

ตอนนั้นเนียหย่วนเต้าไม่ได้คิดอะไรมาก เขาารู้สึกว่าเด็กน้อยมีเป้าหมายให้ดีขึ้นน่าดีใจ เป็นเรื่องที่ดี ถ้าซานหลานมีความเชื่อแบบนี้และเพียรพยายามต่อไป อนาคตจะต้องสอบข้ามหาวิทยาลัยได้แน่นอน

ปีนั้นสตาร์การ์ดสตอร์มเปิดเบต้าทดสอบอย่างเป็นทางการ หลังจากเนียหย่วนเต้าเข้าเกมเป็นครั้งแรก ก็ทำการ์ดซีรีส์สัตว์ที่มีพลังโจมตีแข็งแกร่งสุดซิด ออกมามากมาย ดึงดูดความสนใจของกิลด์เป็นจำนวนมาก เขาตัดสินใจรวมตัว

กับเพื่อน ๆ สร้างทีมไฉเจวี่ ปีหน้าไปแข่งลีกอาชีพ แต่ระหว่างเตรียมการอย่างลับ ๆ เขายังไม่ได้พูดคุยกับคนในครอบครัว และยังเป็นไปไม่ได้ที่จะพูดคุยเด็กน้อยซานหลาน

หลังจบช่วงวันหยุด เนี่ยหยวนเต้าไปรายงานตัวที่มหาวิทยาลัย และสร้างทีมไฉเจวี่อย่างเป็นทางการร่วมกับเพื่อนสนิทไม่กี่คน คนในครอบครัวและซานหลานไม่รู้เรื่องนี้แม้แต่น้อย จวบจนหลังจากนั้นหนึ่งปี ลีกอาชีพฤดูกาลแรกของลีกสตาร์การ์ดจบลง ทีมไฉเจวี่คว้าแชมป์ในการแข่งขันทีมได้เป็นครั้งแรก และเนี่ยหยวนเต้าก็ได้เหรียญทองเหรียญแรกในการแข่งขันเดี่ยวที่มีความหมายมากมาเป็นที่ระลึกด้วยเช่นกัน

ข่าวนี้แพร่กระจายไปทั่วทั้งอินเทอร์เน็ต ซานหลานเห็นคำว่า ‘เนี่ยหยวนเต้า’ สามคำถูกปักไว้บนคำค้นหายอดนิยม ในใจก็นึกสงสัยเป็นอย่างมาก... เนี่ยหยวนเต้าคนนี้ใช่คนที่ตัวเองรู้จักหรือเปล่านะ ทำไมคำศัพท์ทั้งหมดที่ปรากฏในข่าวดูเหมือนจะไม่คุ้นเคยสุด ๆ ธาตุไฟ การ์ดลัสต์รัวร์ หัวหน้าที่ทีมไฉเจวี่หนุ่มน้อยอัจฉริยะอะไรพวกนี้...มีความเกี่ยวข้องกับเนี่ยหยวนเต้าที่ตัวเองรู้จักหรือเปล่า

ซานหลานงุนงง จึงส่งข้อความไปหาเนี่ยหยวนเต้าโดยตรง “พี่เนี่ยหยวนเต้าที่คว้าแชมป์ลีกที่อยู่ในข่าวคือพี่หรือเปล่า”

ไม่นานข้อความก็ได้รับการตอบกลับ “ใช่แล้ว”

ซานหลาน “...”

ในส่วนที่เขาไม่รู้ ไม่คิดเลยว่าเนี่ยหยวนเต้าจะไปเล่นเกม แถมยังคว้าแชมป์ด้วย!

ตอนนั้นซานหลานยื่นคำร้องข้ามชั้นเรียนอีกครั้งและได้รับอนุมัติแล้ว เขาเตรียมไปร่วมสอบเข้ามัธยมปลายในฤดูร้อนปีหน้า... ตอนแรกคิดว่าตัวเองจะได้เข้าใกล้เนี่ยหยวนเต้าขึ้นอีกก้าว แต่คิดไม่ถึงว่าระยะห่างของตัวเองและเนี่ยหยวนเต้ากลับยิ่งไกลกันออกไปเรื่อย ๆ

เนี่ยหยวนเต้าเดินทางไปยังดินแดนที่เขาไม่รู้จักอย่างสิ้นเชิง แถมยังขึ้นไปอยู่บนจุดสูงสุดของที่นั่นด้วย

ซานหลานรู้สึกว่างเปล่าและเป็นทุกข์

ตอนห้าขวบเขามาถึงปากทางแยก เขาที่แยกทิศทางไม่ออกมักเดินไป ผิดบ้าน ทุกวันต้องวนรอบปากทางแยกด้วยความลึบสนใจสุดขีด...จวบจนที่ เนี่ยหย่วนเต้าตั้งป้ายบอกทางให้เขา ซานหลานจึงเดินไปตามหัวลูกศรและ ไม่หลงทางอีก

บางที่อาจเริ่มตั้งแต่ตอนนั้นที่เขาเห็นเนี่ยหย่วนเต้าเป็นป้ายบอกทางของ ตัวเอง ลึก ๆ ในใจของเขามักรู้สึกว่าเส้นทางที่เนี่ยหย่วนเต้าเดินเป็นเส้นทาง ที่ดีที่สุด การติดตามเนี่ยหย่วนเต้าย่อมไม่มีทางเกิดความผิดพลาด เขาเคยชิน กับการเป็นลูกสมุนตัวน้อยของเนี่ยหย่วนเต้า เก็บลูกบาสให้อีกฝ่าย แม้กระทั่ง ตอนฝึกเขียนก็เขียนตามลายมือของเนี่ยหย่วนเต้าโดยไม่รู้ตัวเช่นกัน...

ตอนนี้จู้ ๆ ป้ายบอกทางที่เดินอยู่ตรงหน้ากลับหมุนทิศทาง ซานหลาน ก็เหมือนหลงทางกะทันหันเช่นกัน

เขาเข้าอินเทอร์เน็ตค้นหาข้อมูลมากมายเกี่ยวกับลีกสตาร์การ์ด ยิ่งอ่าน ก็ยิ่งประหลาดใจ...ลีกสตาร์การ์ดเหมือนเป็นโลกสมบูรณแบบที่เป็นอิสระจาก ความเป็นจริง ที่นี้มีการด่าที่น่าสนใจมากมาย มีนักแข่งเก่งกาจนับไม่ถ้วน ผู้คน อาศัยการประลองการ์ดที่ดุเดือดมาตัดสินแพ้ชนะ นักแข่งที่ชนะในการแข่งขัน จะได้เงินรางวัลจำนวนมาก แถมยังมีสปอนเซอร์มากมายลงทุนให้ แฟนคลับ ก็มากล้นจนเหมือนดวงดาว

เขายังค้นหาคลิปของเนี่ยหย่วนเต้าในรอบชิงชนะเลิศ ดูเข้าไปเข้ามา อยู่หลายรอบ

ในพิธีมอบรางวัล บรรดาผู้ชมในสนามกู่ตะโกนเรียกชื่อของเนี่ยหย่วนเต้า อย่างบ้าคลั่ง เนี่ยหย่วนเต้าเดินขึ้นเวทีรับรางวัลด้วยใบหน้าที่ประดับด้วยรอยยิ้ม ชูถ้วยแชมป์ขึ้นสูง แสงไฟบนเวทีใหญ่ส่องลงบนตัวเขา ในช่วงเวลานั้นเด็กหนุ่ม ที่หล่อเหลาเป็นดวงดาวที่สว่างไสวที่สุดในงาน

ซานหลานได้ยินเสียงหัวใจเต้นอย่างรุนแรง...เนี่ยหย่วนเต้าที่อยู่บนเวที ทำให้เขาไม่อาจละสายตาได้ และทำให้เขาเลื่อมใสศรัทธาและอิจฉาเป็นอย่างยิ่ง ไม่ผิดจากที่คิด พี่ที่ตัวเองชอบที่สุด ไม่ว่าจะอะอยู่ในดินแดนแห่งใดก็ดีเลิศ ได้ขนาดนี้

การต่อสู้ด้วยเลือดอันร้อนร่า การประลองที่ดุเดือด เกียรติยศที่ได้

ขึ้นเวทีไปรับรางวัล เสียงไชโยโห่ร้องของบรรดาผู้ชม...

คืนนี้ ในฝันของซานหลานย้อนฉายภาพที่เนียหยวนเต้าคว้าชัยชนะได้รับรางวัลเข้าไปข้ามมา ตอนตื่นขึ้นรุ่งเช้าวันต่อมา เขาค้นพบว่าฝ่ามือของตัวเองเต็มไปด้วยเหงื่ออ้อน เหมือนว่าได้ผ่านการแข่งขันที่น่าตื่นเต้นสนามนี้ด้วยตัวเอง ช่วงเวลานั้น ในใจของเขาก็ได้คำตอบในที่สุด

เขาก็อยากลงแข่งขันเหมือนกัน อยากยืนอยู่บนเวทีรับรางวัลและได้รับเสียงเชียร์จากบรรดาผู้ชม

หลังจากซานหลานล้างหน้าเสร็จก็รีบส่งข้อความหาเนียหยวนเต้าทันที “พี่ เกมสตาร์การ์ดที่พี่เล่นน่าสนใจมากเลย ผมก็อยากเล่นด้วย”

เนียหยวนเต้าส่งมาหนึ่งประโยค “นายยังเด็ก อย่าเล่นเกมเลย ตั้งใจเรียนนะ”

ซานหลาน “...”

ซานหลานที่โดนขัดขวางกลับมาส่งข้อความไปหาแม่ “แม่ วันเกิดปีนี้ซื้อหมวกเกมมิ่งให้ผมได้ไหมครับ”

แม่ตอบกลับ “ลูกยังเด็ก เรื่องเรียนสำคัญที่สุด ไว้แม่ซื้อสมาร์ตไลต์แท็บเล็ตให้ลูกใช้เรียนสักเครื่องนะ”

ซานหลาน “...”

เด็กไม่มีสิทธิมนุษยชนหรอก

ซื้อหมวกเกมมิ่งไม่ได้ก็เล่นเกมไม่ได้ ซานหลานท้อใจมาก ดูเหมือนว่าจะทำได้แค่ค่อย ๆ เก็บรวบรวมค่าขนมแล้วละ

หลังจากยืนยันเป้าหมายแล้ว เขาก็เพียรพยายามไปในทิศทางนี้

แม้เขาจะไม่มีหมวกเกมมิ่ง ทำให้เข้าไปเล่นเกมไม่ได้ แต่เขาก็ดูสตรีมมิ่งการแข่งขันทุกสนาม เขาใช้เวลาที่เหลือจากการเรียนค้นหาข้อมูลจำนวนมาก จัดหมวดหมู่เรียบเรียง การสังเคราะห์ความรู้ด้านทฤษฎีของเขาไม่แพ้กันแข่งหน้าเก้าอี้สักคน

ฤดูการแข่งขันที่สี่ โรงเรียนมัธยมปลายที่ดีที่สุดในเมืองหลวงรับซานหลานเข้าเรียน ในที่สุดเขาก็เก็บเงินค่าขนมได้มากพอ แอบซื้อหมวกเกมมิ่งรุ่นหนึ่งกลับมา สร้างแอ็กเคานต์ ‘ซานเสี่ยวเฟิง’ และเข้าเกม เริ่มเส้นทางอาชีพ

เกมสตาร์การ์ดของตัวเอง

ความเป็นมาของไอตินี้มาจากตอนเขายังเด็กมักแยกตัวอักษร ‘หลาน’ เป็นด้านบนและด้านล่างสองส่วน ดูไปแล้วเหมือนตัวอักษรซานและตัวอักษรเพิง เป็นเนี้ยหย่วนเต้าที่อ้อมเขาไว้บนดัก กุมมือของเขา แก้ววิธีเขียนตัวอักษร ‘หลาน’ ให้เขาด้วยตัวเอง เขาจำยามตะวันรอนครั้งนั้นได้เป็นอย่างดี เขานั่งอยู่ในอ้อมแขนของเนี้ยหย่วนเต้า ฝึกเขียนทีละเส้นจนรู้ว่าซานหลานเขียนยังไง และค้นพบเป็นครั้งแรกว่าชื่อของตัวเองพอเขียนออกมาสวยงามได้ขนาดนี้

อุณหภูมิต่ออ้อมแขนของเนี้ยหย่วนเต้า จนถึงตอนนี้เขายังจดจำได้อย่างชัดเจนเหมือนเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อไม่นานมานี้

ซานหลานเรียนไปด้วยและใช้เวลาว่างเล่นเกมไปด้วย เนื่องจากเวลาที่เข้าเกมได้สั้นเกินไป เขาจึงอัปเดตเกมได้ช้ามาก ๆ ช่วงแรกทำเงินไม่ได้ ในเกมยากจนจนถึงขั้นกินเกลือ แม้กระทั่งกระดาษชนิดพิเศษระดับสูงหน้อยก็ซื้อไม่ไหว

ยังดีที่การสั่งสมทรัพย์สินมาหลายปีช่วยเขาไว้ไม่น้อย ภายในเวลาที่มีอยู่อย่างจำกัด ซานหลานเรียนรู้เทคนิคการสร้างการ์ดจนเป็นอย่างรวดเร็ว แถมยังทำการดอริจินัลใบแรกออกมา...ห่านบิน

ห่านตัวใหญ่ที่บินอยู่กลางอากาศเคลื่อนที่ปราดเปรียว อัตราการตีคอลดันขึ้นจนสูงสุด ดาเมจไม่ธรรมดา

ข้อมูลของการ์ดใบนี้ย่อมไม่นับว่าสมบูรณ์แบบ แต่พลังที่ระเบิดออกมานั้นถือว่าใช้ได้ ซานหลานพกมันลงไปเคลียร์ดันเจี้ยน ประสิทธิภาพของตัวเองจึงเพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัด เขาค่อย ๆ สะสมเหรียญในเกมบางส่วน แล้วใช้เหรียญซื้อวัตถุดิบสร้างการ์ด

ทำซ้ำไปซ้ำมาในเกมอย่างลุ่ม ๆ ดอน ๆ แบบนี้หนึ่งปี ไม่นานก็จบฤดูกาลที่สี่ ปัญหาด้านลิขสิทธิ์ของเงินเขียนหลินถูกพูดถึงอย่างแพร่หลาย เพราะปัญหาเรื่องสัญญาสิทธิ์ใหญ่ ๆ แต่ละแห่งจึงเกิดความขัดแย้งไม่น้อย มีนักแข่งบางส่วนแตกหักกับสโมสร มีนักแข่งมากมายเปลี่ยนต้นสังกัด ทั้งลี้กระล่าระสายรอลหลังจากคลื่นลมสงบลง เงินเขียนหลินและซูหยางก็ประกาศรีไทร์ตามลำดับรูปแบบของลีกอาชีพใน ‘ยุคห้าเทพ’ ถูกตีแตกจนถึงขีดสุด

ฤดูกาลแข่งขันที่ห้า ถึงมูโจวเปิดตัวครั้งแรก ลูกศิษย์ของเงินเขียนหลิน

สร้างสถิติคว้าแชมป์ด้วยการชนะติดต่อกัน 50 เกมในการแข่งขันเดี่ยว

ขณะนี้ซานหลานเพิ่งอายุ 15 ปี อาศัยตัวคนเดียวด้วยค่อยๆ เก็บเงินสร้างการ์ดออร์จินัลออกมาหลายใบ

สโมสรไจเจวียเปิดรับสมัครนักแข่งอาชีพฝีมือเยี่ยม ซานหลานพกการ์ดหนักที่ตัวเองสร้างเข้าร่วมการสัมภาษณ์ออนไลน์ของกิลด์ไจเจวีย หัวหน้ากิลด์ที่รับผิดชอบการสัมภาษณ์ให้คำวิจารณ์แง่บวกต่อความคิดสร้างสรรค์เรื่องการ์ดของเธอ “ทำการ์ดออร์จินัลออกมาเยอะแยะขนาดนี้ พูดยุติว่าคุณมีพรสวรรค์มาก ๆ อีกสามวันหลังจากนี้คุณมาสโมสรไจเจวียสักรอบเถอะ ให้หัวหน้าทีมของเราช่วยดูให้”

“ขอบคุณครับ!” ซานหลานดีใจสุดขีด

สามวันผ่านไป วันที่ที่เลิกเรียนซานหลานก็นั่งรถมุ่งหน้าไปยังสโมสรไจเจวีย

ภายในห้องประชุมของไจเจวีย พอเห็นเด็กใหม่หลายคนต่อสู้อุบัติและทะเลาะกันเนี่ยห้วนเต้าก็รู้สึกหงุดหงิดอยู่บ้าง

ในบรรดาเด็กใหม่ปีนี้ไม่มีต้นกล้าดี ๆ เลยสักต้น และไจเจวียกำลังเผชิญหน้ากับความน่ากระอักกระอ่วนที่นักแข่งชุดแรกก็ไล่จะรีไทร์ ถ้ายังไม่มีเด็กใหม่ที่ยอดเยี่ยมมาเพิ่ม ผลงานของไจเจวียจะต้องตกต่ำลงแน่นอน

เนี่ยห้วนเต้านั่งอยู่ตรงโต๊ะทำงานด้วยสีหน้าเคร่งขรึม พอเห็นอีกฝ่ายสีหน้าไม่สู้ดี หัวหน้ากิลด์ที่อยู่ข้างๆ ซึ่งรับผิดชอบเสาะหาเด็กใหม่ในเกมจึงเอ่ยขึ้นเสียงค่อย “หัวหน้าทีมเนี่ย ยังมีเด็กใหม่อีกคนจะมาถึงสักหกโมงครึ่ง เด็กใหม่คนนี้รังสรรค์การ์ดเองเป็นด้วย ผมเอาการ์ดที่เขาทำให้คุณดูสักหน่อยก็แล้วกัน”

พอได้ยินคำว่า ‘รังสรรค์’ เนี่ยห้วนเต้าก็เกิดความสนใจอย่างเห็นได้ชัดพยักหน้าให้หัวหน้ากิลด์

การ์ด 4 ใบปรากฏขึ้นกลางหน้าจอใหญ่ตรงหน้า... ฟ่านบิน นกยูง เหี่ยววน กจาบฝน ไม่คิดเลยว่าทั้งหมดจะเป็นสัตว์บินได้

นัยน์ตาของเนี่ยห้วนเต้าเป็นประกายทันที “การ์ดสัตว์บินได้เรอมีความคิดสร้างสรรค์มาก คนคนนี้เป็นใครกัน”

หัวหน้ากิลด์ยิ้มแล้วพูดว่า “เป็นคนทั่วไปที่โหนมนมมาก ๆ ผมหาข้อมูลของเขาไม่เจอเลย เหมือนเขาเล่นเกมคนเดียว ไม่ได้เข้าร่วมกิลด์ใดๆ เพียงแต่เขาบอกว่าเขาเป็นแฟนคลับของเทพเนี่ย เลื่อมใสเทพเนี่ยมาก ๆ”

เนี่ยหยวนเต้าจ้องการ์ดไม่กี่ใบตรงหน้าจ้อด้วยความจริงจัง พูดเสียงค่อยว่า “ความคิดสร้างสรรค์และการออกแบบสกลีใช้ได้เลยนะ เพียงแต่การ์ดก็ค่อนข้างมีปัญหาใหญ่อยู่ การ์ดประเภทบินได้ ทำไม่ถึงได้ตันคริติคอลละ ปล่อยสกลีหมดไปชุดหนึ่งก็ไม่มีประโยชน์แล้วหรือเปล่า...”

ตอนที่กำลังคุย จู่ ๆ ก็มีเสียงเคาะประตูดังขึ้นจากด้านนอก

เนี่ยหยวนเต้าเอ่ยเสียงดังฟังชัด “เข้ามา”

ประตูถูกผลักเปิด เด็กหนุ่มที่ตัวสูงราว ๆ 170 เซนติเมตรเดินเข้ามา

เด็กหนุ่มสวมชุดนักเรียนสีฟ้าและรองเท้าผ้าใบสีขาวสะอาดคู่หนึ่ง ชุดนักเรียนคุ้นตาเป็นอย่างมาก น่าจะเป็นชุดนักเรียนโรงเรียนมัธยมปลาย หมายเลขเจ็ดที่ดีที่สุดในเมืองหลวง เขาแบกกระเป๋าใบใหญ่ไว้ด้านหลัง รูปร่างผอมไปบ้าง แต่โครงร่างสมส่วน ขาทั้งสองข้างเรียวยาวอย่างเห็นได้ชัด ผิวหน้าขาวผ่อง ดวงตาสุกใส แค่เห็นก็รู้ว่าเป็นนักเรียนว่านอนสอนง่าย ซึ่งเป็นที่ชื่นชอบของคุณครู

หลังจากเห็นเนี่ยหยวนเต้า เด็กหนุ่มก็คลี่ยิ้ม ดวงตากลมโตและสดสีโล่กลงเป็นรูปพระจันทร์เสี้ยวทันที หน้ายิ้มแบบนี้ ค่อย ๆ ทับซ้อนกับเด็กน้อยซานหลานในความทรงจำที่เดินมาผิตบ้านคนนั้น

เขายิ้มตาหยิมมองเนี่ยหยวนเต้า ใช้น้ำเสียงแจ่มใสของเด็กหนุ่มเอ่ยว่า “สวัสดีครับเทพเนี่ย ผมเป็นแฟนคลับของคุณ ชื่อซานหลาน”

เนี่ยหยวนเต้า “...”

ตอนเด็กเดินไปผิตบ้าน ทุกวันวิ่งมากินข้าวฟรีที่บ้านสกลูเนี่ย
ครั้งนี้เดินมาผิตที่ ไม่คิดเลยว่าจะเดินมาถึงสโมสรโฉเจวี่ย!

เนี่ยหยวนเต้ายังคิดว่าเสี่ยวหลานแค่เดินผ่านสโมสรโฉเจวี่ยจึงถือโอกาสเข้ามาเล่นกับเขา แต่จู่ ๆ ซานหลานก็ใช้โล่ต์แท็บเล็ตดึงการ์ด 3-4 ใบออกมาฉายขึ้นบนหน้าจ้อ คลี่ยิ้มแล้วพูดว่า “สวัสดีครับทุก ๆ ท่าน ไอเดียเกมของผมคือ